



ת"פ 13154/01/18 - מדינת ישראל נגד סאלם תיתי, סולטאן תיתי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 13154-01-18 מדינת ישראל נ' תיתי (עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
	מדינת ישראל
	באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
המאשימה	
נגד	
	1. סאלם תיתי (עציר)
	2. סולטאן תיתי שניהם באמצעות בא כוחם
	עו"ד עמאד אל חאג'
הנאשמים	

גזר דין

כללי

הנאשמים הינם אחים, יליד 1985 ו 1987 ותושבי הישוב בענה, אשר הורשעו על בסיס הודייתם בעבירות של **נשיאת והובלת נשק**, לפי ס' 144(ב) רישא+ס' 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **החוק**), כאשר לנאשם 1 מיוחסים שני מקרים בהקשר זה ולנאשם 2 מקרה אחד; **מעשה פזיזות ורשלנות**, לפי ס' 338(3) לחוק, כאשר לנאשם 1 מיוחסים שני מקרים בהקשר זה ולנאשם 2 מקרה אחד; **ואיומים**, לפי ס' 192+ס' 29 לחוק. בנוסף, הורשע הנאשם 1 בעבירה של **הפרת הוראה חוקית**, לפי ס' 287(א) לחוק. הודיית הנאשמים היתה במסגרת הסדר טיעון שכלל את תיקון כתב האישום אך לא כלל הסכמות עונשיות.

על פי כתב האישום המתוקן, הנאשמים הינם, כאמור, אחים שהתגוררו במועד הרלוונטי בבית אביהם בכפר בענה. באישום הראשון נטען, כי ביום 14.12.17 לפני השעה 1:50 בלילה, התגלע ויכוח בין הנאשמים לאביהם. סמוך לשעה 1:50 בלילה, השליך הנאשם 1 לעבר בית בת דודתו - פאטמה תיתי (להלן: **המתלוננת**) שגרה בסמיכות לבית הנאשמים, רימון הלם. הרימון התפוצץ בסמוך לכניסת בית המתלוננת תוך גרימת קול נפץ חזק. דקות לאחר המתואר לעיל צעדו הנאשמים יחדיו בכביש סמוך כשהם נושאים ומחזיקים ברימון הלם נוסף. בשלב מסוים, הסתובב הנאשם 1 לאחר כשהנאשם 2 עומד לצדו, והשליך את הרימון הנוסף לעבר הכביש בו צעדו לכיוון אזור בית המתלוננת. הרימון התפוצץ תוך גרימת קול נפץ חזק. שני הרימונים נזרקו מתוך כוונה להפחיד או להקניט את בני משפחת הנאשמים. כאמור לעיל, זריקת רימון ההלם הראשון מיוחסת רק לנאשם 1 ואילו זריקת הרימון השני, הגם שבוצעה בפועל על ידי הנאשם 1, יוחסה מכוח דיני השופתות לשני הנאשמים.

באישום השני שיוחס אך לנאשם 1, נטען כי בעת ההתרחשויות שתוארו באישום הראשון (14.12.17) הוא הפר תנאים



מגבילים שהוטלו עליו ביום 12.12.17, עת שוחרר על ידי קצין משטרה בתחנת מג'ד אל כרום ולפיהם הוא חויב, בין היתר, לשהות בביתו ב"מעצר בית" מלא למשך 5 ימים.

תסקירי שירות המבחן

הנאשם 1 בן 33 שנים, רווק, סיים 8 שנות לימוד. עת שהיה בן 5 הוריו התגרשו, לאחר מכן המשיך להתגורר עם אביו וקשריו עם האם נותקו. הנאשם תואר כמי שגדל ללא דמות אם ולא זכה למענים לצרכיו הרגשיים ובהעדר מקורות תמיכה התקשה להתמיד במסגרת החינוך, לגלות יציבות במסגרות תעסוקה וחבר לקבוצות שוליים שם אימץ ערכים של תת תרבות עבריינית. שירות המבחן הפנה לעברו הפלילי עליו יורחב להלן. צוין, כי מדובר במי שמתקשה בפתרון סכסוכים בדרכים לגיטימיות ונוטה להתנהגות כוחנית ואלימה, הגם שבמסגרת מאסרו האחרון נטל חלק במסגרות טיפוליות בהקשר זה. הנאשם נטל אחריות פורמאלית בלבד על מעשיו והתקשה להבין את חומרתם. על בסיס האמור לעיל, העריך שירות המבחן כי נשקפת מהנאשם רמת סיכון בינונית עד גבוהה להישנות התנהגות תוקפנית ולא הומלץ על הליך טיפולי בקהילה.

הנאשם 2 בן 30 שנים, נשוי ואב ל 3 ילדים, סיים 8 שנות לימוד. כאחיו, גם הוא גדל ללא אם מגיל צעיר. צוין, כי הנאשם סובל מבעיות רפואיות שונות (בעיות גב), עבר מספר טיפולים פיזיותרפיים וכן צפוי לעבור ניתוח בירך. בתקופה טרם מעצרו היה הנאשם מובטל משום בעיותיו הרפואיות ולאחר שחרורו במסגרת תיק זה החל לעבוד כשכיר במרכול. הנאשם קיבל אחריות פורמאלית וחלקית על מעשיו, הגם שבמסגרת הדיון מיום 10.5.18 חזרו שני הנאשמים על הודייתם בעובדות כתב האישום המתוקן, ככתבן וכלשונו. שירות המבחן העריך כי מעשיו בוצעו, בין היתר, משום מערכת יחסיו עם אחיו ומשום קשייו בוויסות עצמי במצבים מלחיצים וכן קשייו בהתבוננות עצמית. שירות המבחן עשה ניסיון לשלבו בהליך טיפולי, אך בסופו של דבר לא הומלץ על כך משום קשייו בזיהוי בעיותיו והבעת עמדה ששללה מעורבות טיפולית שהוצעה לו. לכן, לא הובאה בעניינו המלצה טיפולית.

ראיות המאשימה לעונש

המאשימה הגישה את פלט הרשעות הנאשמים (ת/1 ות/2 בהתאמה).

לגבי הנאשם 1, הלה נושא לחובתו 4 הרשעות קודמות והוא נדון 3 פעמים לתקופות מאסר (2 מאחורי סורג וברח ופעם אחת בעבודות שירות): בשנת 2011 נגזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים בגין הרשעתו בעבירות אלימות (אירוע מ 2008); בשנת 2012 נגזר על הנאשם מאסר על תנאי בגין הרשעתו בעבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי והפרעה לשוטר במילוי תפקידו (אירוע 2011); בשנת 2014 נגזרו על הנאשם 100 ימי מאסר אותם ריצה בעבודות שירות בגין עבירות אלימות והחזקת סכין; במסגרת ת.פ. (מחוזי חיפה) 15955-01-16 (גז"ד מיום 18.4.16) הורשע הנאשם בעבירת הצתה וזאת לאחר שהצית את רכבה של תושבת בענה שביקשה לסייע לאמו לחזור ולהתגורר בכפר. הנאשם נדון ל 18 חודשי מאסר (החל מיום 4.1.16) וכן הופעל מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים, חציו במצטבר - סה"כ 22 חודשי מאסר. כן הושת על הנאשם מאסר על תנאי שנוסח כך: **"12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שיופעל במידה ויעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע"**. מפלט המאסרים עולה



כי הנאשם שוחרר בפועל ביום 29.6.17. כמובהר להלן, נשוב ונידרש למאסר על תנאי זה משום טענת בא כוח הנאשם כי הוא אינו בר הפעלה. יצוין, כי ערעור אותו הגיש הנאשם על חומרת העונש נמחק בהסכמתו לאחר דיון בבית המשפט העליון (ע"פ 4410/16 תיתי נ' מדינת ישראל (21.11.16))

גם הנאשם 2 נושא לחובתו עבר פלילי, אך שאינו מכביד באופן יחסי - בשנת 2007 נדון למאסר של חודשיים שרוצה בעבודות שירות בשל הרשעתו בעבירות רכוש ואלימות.

ראיות הנאשמים לעונש

מטעם הנאשמים הוגש מכתב מטעמו של אביהם שאינו נושא תאריך ועולה שנכתב לצורך הליך המעצר. האב עתר במכתב לשחרור בניו וכן ציין כי אינו מאמין במה שיוחס להם (..). ברור שערכו של מכתב זה אינו רב, הגם שנתתי דעתי לעמדתו הכוללת של האב המשתקפת ממנו. עוד הוגש תצהיר המתלוננת (שגם הוא הוכן, כך עולה, עוד בשלבי המוקדמים של ההליך ולצורך הליך המעצר) ובו מסרה כי היא "ביטלה" את תלונתה כנגד הנאשמים, השלימה עם אביהם ויש בין כל הצדדים יחסי שכנות טובה.

עיקר טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה עמדה על חומרת מעשיהם של הנאשמים. נטען, כי מדובר באירוע אלים וביריוני שנעשה תוך שימוש בנשק קר בלב אזור מגורים בשעת לילה מאוחרת. רק בנס לא נגרם נזק לגוף או רכוש שכן פוטנציאל הסיכון במקרה כזה הינו גבוה. המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שבעבירות בהן הורשעו הנאשמים, והם הגנה על שלמות גופו של האדם, ביטחון הפרט והציבור. לאחר שהפנתה לפסיקה המייצגת לשיטתה את רמת הענישה הנוהגת, עתרה המאשימה לקבוע מתחם שבין שנתיים ל 4 שנות מאסר בפועל בעניינו של הנאשם 1; ובעניינו של הנאשם 2 עתרה למתחם שבין 6 חודשים עד ל 24 חודשי מאסר בפועל.

לגבי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע המעשים, הפנתה המאשימה בעיקר לנתונים שעלו מתסקירי שירות המבחן - לאי נטילת האחריות המלאה מצד שני הנאשמים ולכך ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, אף לא בעניינו של הנאשם 2. עוד הפנתה המאשימה לעברו המכביד יחסית של הנאשם 1, לכך כי ריצה 3 תקופות מאסר (2 מהן מאחורי סורג ובריח) ובמיוחד הדגישה את העובדה שהוא ביצע את העבירות בהן הורשע זמן קצר לאחר שחרורו ממאסרו האחרון וכאשר מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים מרחף מעל ראשו. לכן, טענה המאשימה כי יש לקבוע את עונשו של הנאשם 1 בחלק הגבוה של המתחם שהוצע וכן יש להפעיל את המאסר על תנאי לעיל, בנוסף למאסר על תנאי וקנס; ובעניינו של הנאשם 2 נטען, כי יש לקבוע את העונש באמצע המתחם שהוצע.

עיקר טיעוני הנאשמים לעונש

מנגד, עמד בא כוח הנאשמים על כל הנתונים שיש בהם להקחות מחומרת מעשיהם. בהקשר זה הודגש כי כלי הנשק שבו עשו הנאשמים שימוש הינו רימון הלם וזה נמצא בחלק הנמוך של מדרג החומרה של כלי נשק. הדבר נובע מכך שפוטנציאל הנזק הנשקף מסוג זה של נשק הינו נמוך באופן יחסי. זאת ועוד, הרימונים לא הושלכו לעבר אדם או לתוך



בית בו נמצא אדם אלא הושלכו ברחוב ובפתח בית המתלוננת והדבר נעשה מתוך מטרה לגרום לרעש ולא יותר מכך. בפועל אכן לא נגרם כל נזק - לרכוש או לאדם, כתוצאה מהשימוש ברימוני ההלם. עוד עמד בא כוח הנאשמים על חלקו הקטן של הנאשם 2 שאחריותו נובעת מכך שהוא מבצע בצוותא, אך לא הוא זה שהשליך בפועל את הרימון (היחיד) המיוחס לו. לאחר שהפנה לפסיקה התואמת לשיטתם את מדיניות הענישה הנוהגת, נטען כי הרף העליון של מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 צריך להיות לכל היותר 24 חודשי מאסר; ואילו מתחם העונש בעניינו של הנאשם 2 צריך לכלול גם מאסר לריצוי בעבודות שירות.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנה בא כוח הנאשמים להודייתם טרם שמיעת הראיות שמשמעותה נטילת אחריות מלאה וכנה. בהתייחס לכך, נטען כי שירות המבחן לא הבין עד תום את דבריהם ואלה פורשו, שלא בצדק, כנטילת אחריות חלקית. בכל מקרה, הנאשמים הבהירו את דבריהם בפני בית המשפט בישיבת הטיעונים לעונש אז חזרו על הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן ככתבן וכלשונן. לגבי המאסר על תנאי שהפעלתו התבקשה על ידי המאשימה, נטען כי זה אינו בר בפעולה שכן התנאי שנקבע הוא "עבירת אלימות" בעוד העבירה הרלוונטית בה הורשע הנאשם 1 הינה בעבירת נשק.

בדבריהם טרם העונש הביע כל אחד מהנאשמים צער וחרטה על מעשיו.

דין ומסקנות

כקבוע בחוק העונשין (תיקון 113), העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו; ובקצרה, העונש הראוי לעבריו יגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. כמו כן, הגדיר תיקון 113 את מדרג שיקולי הענישה וזאת לפי הסדר הבא: הלימה, שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. השלב הראשון בקביעת העונש הוא קביעת מתחם העונש ההולם. מדובר במתחם נורמטיבי אובייקטיבי, כאשר לשם כך נלקחים במסגרת השיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה; (2) מדיניות הענישה הנהוגה; (3) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. המתחם מתייחס למקרה קונקרטי ולא ניתן לקבוע מראש מתחם על פי העבירה בלבד (ור' בנדון האמור ברע"פ 4088/13 הדרי נ' מדינת ישראל (11.6.13), ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.13)).

בעניינו, השליך הנאשם 1 שני רימוני הלם בסמוך לבית משפחתו - הראשון התפוצץ בקרבת כניסת בית דודתו והשני (שגם הנאשם 2 אחראי להשלכתו) התפוצץ ברחוב ליד בית המשפחה. שני הרימונים הושלכו בכוונה לאיים ולהטיל פחד על בני המשפחה עמם היו מצויים אותה עת בסכסוך. כנסיבה לחומרה ניתן להפנות לעצם השימוש ברימונים ולמטרה שלשמה הושלכו - כאמור, הטלת אימה ופחד. מדובר בהשלכת רימונים סמוך לבתים שם מתגוררים בני משפחתם והכל באישון ליל. נקל לתאר את האימה והפחד שאחזו בבני המשפחה כאשר שני רימונים התפוצצו ברעש מחרש אוזניים בקרבת ביתם בשעת לילה. יש להניח כי איש מהנוכחים לא ידע, עת התפוצצו הרימונים, כי מדובר "רק" ברימוני הלם. זאת ועוד, הגם שפגיעתם הפוטנציאלית של רימוני הלם קטנה באופן משמעותי מזו של רימוני רסס, יש לזכור כי גם רימון הלם אשר נוחת בסמוך לאדם יכול לגרום לפגיעה של ממש ולהביא לפציעה חמורה. יפים הקשר זה הדברים שצוינו בע"פ 7386/13 עווד נ' מדינת ישראל (23.3.13): "...כפי שנקבע בעניין חסן, גם אם סכנתו של רימון ההלם פחותה משל רימון רסס 'עדיין מדובר בנשק שבכוחו לגרום פגיעה לאדם, בכפוף לקרבתו למוקד הפעלתו'".



עוד אפנה לבע"פ 7124/06 דרורי נ' **מדינת ישראל** (9/5/07) שם צוין כי: "הגם שאין לרימוני הלם פוטנציאל ממית הם נועדו לגרום אי נוחות לאדם על מנת להניסו ממקום הימצאו. הנזק הנגרם ממנו אינו נגרם לזה הנגרם מרימון "רגיל". הוא גורם לנזק בעצם טשטוש של אדם והכנסתו למצב של הלם. דירוגו אינו בין החמורים אך גם אין להקל בו ראש".

סיכומי של דבר, לחובת הנאשמים עומד עצם השימוש ברימוני הלם והשלכתם באישון ליל בכוונה להטיל אימה ופחד. מנגד, אין מדובר בהשלכת רימונים לעבר או בקרבה ממשית לאדם ובסופו של דבר אכן לא נטען כי נגרם נזק כלשהו. עוד אפנה לכך כי חלקו של הנאשם 2 קטן באופן משמעותי - הן מבחינה כמותית והן מבחינה "איכותית" - לא נטען שהוא זה שיזם את השלכת הרימונים ולא הוא זה שהשליך בפועל את הרימון השני.

לגבי רמת הענישה הנוהגת אפנה למספר מקרים, שחלקם מאופיין בנתונים חמורים מבענייננו וחלקם בנתונים מקלים יותר. אלה גם אלה יהיו לעזר לקביעת המתחם העונש.

בע"פ 8845/15 **מנסור נ' מדינת ישראל** (17.11.16) נדון מקרה בו השליך המערער רימון הלם לעבר בית ושהתפוצץ בסמוך לשני בני משפחה, הגם שלא נגרם נזק. הערכאה הדיונית קבעה מתחם בין 1 ל 3 שנות מאסר והטילה 18 חודשי מאסר בפועל (צעיר, ניהל את ההליך, עבר שאינו מכביד). הערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה.

בת.פ. (מחוזי-חיפה) 31218-10-14 **מדינת ישראל נ' אסדי** (11.2.15) נדון מקרה בו השליך הנאשם רימון הלם לעבר מרפסת בית המתלונן. נקבע מתחם בין 8 ל 20 חודשי מאסר וביהמ"ש הטיל עליו עונש מאסר של 9 חודשי מאסר (הודה, עבר פלילי בעבירות נשק, נסיבות אישיות חריגות).

בת.פ. (מחוזי חיפה) 40450-09-15 **מדינת ישראל נ' עכאווי** (20.1.16) נדון מקרה בו השליך הנאשם רימון הלם אל תוך חנות שם עבד המתלונן. נקבע מתחם בין 6 ל 24 חודשי מאסר והוטל עונש של 10 חודשי מאסר (צעיר, הודה, הסכם סולחה, עבר שאינו מכביד).

בת"פ (מחוזי ירושלים) 12761-11-15 **מדינת ישראל נ' וקנין** (10.5.16) נדון מקרה בו השליך הנאשם רימון הלם למרפסת בית המתלונן. הושג הסדר חלקי במסגרתו התביעה הגבילה את עצמה ל 20 חודשי מאסר. ביהמ"ש קבע מתחם עונש הולם שנע בין 12 ל 36 חודשי מאסר והטיל 12 חודשים (עבר נקי, המתלונן ביקש להקל עם הנאשם, תסקיר חיובי עם המלצה לעבודות שירות).

ת"פ (מחוזי נצרת) 19087-06-13 **מדינת ישראל נ' פואז** (20.11.15). באותו מקרה השליך הנאשם רימון הלם לעבר בית משפחה יריבה. הרימון נפל במרחק קצר משניים מיושבי הבית והתפוצץ בסמוך אליהם. נקבע מתחם בין 1 ל 3 שנות מאסר והוטל עונש של 18 חודשי מאסר (ניהל את ההליך, צעיר ללא עבר פלילי, הושגה סולחה).



לאור כל האמור לעיל, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע את מתחם העונש הראוי בעניינו של נאשם 1 בין 12 ל 36 חודשי מאסר, ואילו לגבי נאשם 2 מתחם הענישה נע בין 4 ל 18 חודשי מאסר.

לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש הראוי לגבי שני הנאשמים- אם לקולא משום שיקולי שיקום ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

לעניין העונש שיש להשית בתוך המתחם - בהקשר זה יש להתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם לקולא ולחומרה, וכן לנתונים ולנסיבות המנויות ברובן בס' 40 יא' לחוק העונשין.

שני הנאשמים הודו בשלב מוקדם של ההליך והדבר יזקף כמובן לזכותם. עוד נתתי דעתי לעמדת אביהם וכן לעמדת המתלוננת, שהגם שנכתבו לפני מספר חודשים במסגרת הליך המעצר ניתן להבין (והדבר לא נסתר) כי בכוונת כל בני המשפחה להרגיע את הרוחות ולחזור ולחיות יחדיו. מנגד, לחובת הנאשם 1 עבר פלילי שעומד לחובתו - מדובר, כאמור, במי שריצה 3 תקופות מאסר, שתיים מהן מאחורי סורג ובריא והשתחרר זמן קצר טרם האירוע ממאסרו האחרון. זאת ועוד, בעת ביצוע העבירות הוא היה אמור להיות ב"מעצר בית" - הנאשם הפר את תנאי "מעצר הבית" והשליך את רימוני ההלם חרף מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שריחף מעל ראשו. כפי שיובהר, מדובר במאסר על תנאי בר הפעלה. לא בכדי העריך שירות המבחן, שנשמך הן על הנתונים לעיל והן על התרשמות בלתי אמצעית, כי נשקפת מהנאשם 1 מסוכנות ברמה בינונית עד גבוהה. עניינו של הנאשם 2 שונה באופן משמעותי מזה של אחיו. מעבר לכך כי חלקו של הנאשם 2 היה קטן באופן משמעותי (והדבר קיבל כאמור ביטוי בקביעת המתחם), גם נתוניו מוליכים להקלה. עברו אינו מכביד, מדובר בבעל משפחה והוא מעולם לא נדון למאסר מאחורי סורג ובריא. במסגרת תיק זה הוא היה עצור בבית המעצר תקופה של כ 7 שבועות וגם לנתון זה ניתן משקל.

כאמור, הצדדים היו חלוקים בנוגע להפעלת המאסר על תנאי שנגזר על הנאשם 1 במסגרת ת.פ. (מחוזי - חיפה) 15955-01-16 ביום 18.4.16, שם נקבע מאסר על תנאי שנוסחו "**12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שיופעל במידה ויעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע**". בתיק הנוכחי הורשע הנאשם, כאמור, בין היתר בעבירות נשק שהן הרלוונטיות לעניינו. סבורני כי במחלוקת שנפלה בין הצדדים עמדת המאשימה היא הנכונה. נקבע לא פעם כי יש לבחון, לצורך השאלה האם התנאי חל, אם התנהגותו הפלילית של הנאשם מקיימת באורח מהותי את עיקריה של עבירת התנאי (ע"פ 7166/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (24.02.2016), ע"פ 1894/14 **צ'אקול נ' מדינת ישראל** (13.1.15)). בעניינו, כאמור, התנאי הינו בגין "עבירת אלימות". כפי שנקבע בפסיקה, לאלימות פנים רבות וקשת המעשים שנכללים בגדרה רחבה. כך, בע"פ 308/06 **מדינת ישראל נ' סבן** (15.5.06) נקבע כי עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה מקימה את הגדרת עבירת אלימות לצורך הפעלת תנאי. באותו עניין אף נקבע כי "**הגדרת עבירת התנאי כ"עבירת אלימות" הינה הגדרה רחבה הכוללת בתוכה כל עבירה שעניינה איסור על פגיעת גוף באדם**". במקרים אחרים נקבע כי במונח "אלימות" נכללת גם אלימות מילולית (ע"פ 6420/10 **סלסנר נ' מדינת ישראל** (23.8.11)). ברע"פ 6352/12 **סעדה נ' מדינת ישראל** (23.9.12) וברע"פ 4606/16 **מסרי נ' מדינת ישראל** (18.4.18) נקבע כי עבירת אלימות כוללת גם עבירות רכוש לצורך הפעלת המאסר על תנאי. עוד אפנה לע"פ



(מחוזי מרכז) 7072-04-18 **איאסו נ' מדינת ישראל** (6.5.18) שם נדון מקרה הדומה לענייננו, במסגרתו הורשע המערער בהחזקת נשק, כאשר המאסר על תנאי שריחף מעל ראשו קבע כי הוא יופעל באם יעבור "עבירה שיש בה יסוד של אלימות". בית המשפט המחוזי, בשבתו כערכאת ערעור, קיבל את עמדת המאשימה וקבע כי התנאי חל. עמדה זו מקובלת גם עלי. חזרה לענייננו - הנאשם 1 השליך שני רימוני הלם בקרבת בית משפחתו ומתוך כוונה להטיל אימה ולזרוע פחד ומתוך מודעות כי מעשיו יפגעו - גם אם לא פיזית ממש - בבני משפחתו שאליהם "כוונו" הרימונים. הנאשם היה מודע לפוטנציאל הנזק שהיה טמון במעשיו וכן להשפעתו על בני משפחתו ששהו בביתם שבקרבתם השליך את הרימונים. המעשה בכללותו - ובאופן מובהק וחד משמעי - היה אלים במהותו. כפי שהובהר לעיל, אין הכרח, לצורך הפעלת מאסר על תנאי הכולל רכיב של אלימות, כי תופעל אלימות פיזית כלפי גוף, ודי בכך כי מהות המעשה תהיה אלימה כפי שאכן התרחש בענייננו. משכך, מדובר בתנאי שיש להפעילו.

סוף דבר, אני משית על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשם 1

- 12 חודשי מאסר. מתקופת המאסר יש לנכות את התקופה בה שוהה הנאשם 1 במעצר בגין הליך זה - מיום 20.12.17.
- אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי שהושת על הנאשם במסגרת ת.פ. (מחוזי חיפה) 15955-01-16 (גז"ד מיום 18.4.16). מדובר במאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים.
- **אני מורה כי שתי תקופות המאסר לעיל תרוצנה בחפיפה חלקית של 4 חודשים, כך שבסך הכל ירצה הנאשם 1 תקופת מאסר בפועל כוללת של 20 חודשי מאסר, וזאת החל מיום מעצרו - 20.12.17.**
- הנני דן את הנאשם 1 למאסר לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק או אלימות מסוג פשע.
- הנני דן את הנאשם 1 למאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק או אלימות מסוג עוון.

על הנאשם 2

- **5 חודשי מאסר.** המאסר ירוצה בעבודות שירות וזאת בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 31.5.18. תחילת ריצוי עבודות השירות ביום 19.7.18. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בעבודות שירות, אצל הממונה על עבודות שירות, במועד לעיל בשעה 9:00 במפקדת עבודות השירות, בימ"ר עמקים המצוי במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099. מובהר בזאת לנאשם, שעליו לדווח לממונה על עבודות שירות, על כל שינוי בכתובת מגוריו, במספרי הטלפון שלו או בשינוי במצבו הבריאותי. עליו לעמוד בכל תנאי הפיקוח. ביקורות פתע וכל הפרה של



עבודות שירות - ובכלל זאת שתיית אלכוהול במהלך העבודה או הגעה בגילופין - עשויה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי יתרת העונש במאסר ממש.

- הנני דן את הנאשם 2 למאסר לתקופה של 8 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק או אלימות מסוג פשע.
- הנני דן את הנאשם 2 לאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת נשק או אלימות מסוג מסוג עוין.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

על המזכירות להמציא העתק גזר הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשע"ח, 12 יוני 2018, בהעדר הצדדים.